

Ko Pauk

(Mdy)

သိမ်းပျက်

"ခမ်းဟွမ် ..."

(ကြည်နူးရိပ်စွန်းသော နေ့ရက်များ ...)

(အပိုင်း ၁)

ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ယာခိုးတော့ မိုးတွေ ရွာနေပါတယ်။ အရမ်း သဲတယ်လဲ မဆိုနိုင်ပေမဲ့ အပြင်ဘက်မှာ လူအသွားအလာ မရှိသလောက်။ လမ်းမပေါ်မှာ တော့ မိုးရေစက်တွေက ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် အိုင်ထွန်းလို့ နေပါတယ်။ တံစက်မြိတ်က ကျလာတဲ့ မိုးစက်တွေက တဖြောက်ဖြောက်။ ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ သူများ မြို့ရွာကနေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာ ပြန်ရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သလိုလို၊ နွေးထွေး လာသလိုလို။

နောက်ဒီနေ့မှာ "ခမ်းဟွမ်"ဆီကနေ ပြတ်သားတဲ့ အဖြေတစ်ခု ရမယ့်နေ့။ ကျွန်တော်ကို လာကြိုမယ့်ကားက အလည်ပေါက်လို့ ခေါ်တဲ့ နန်းတော်ဂိတ်မှာ လာစောင့်မှာ ပါ။

ကျွန်တော်တည်းတဲ့ "စန်းဟွမ်" ဟိုတယ်ကနေ လမ်းလျှောက် သွားမယ်ဆို မန်းလေးအခေါ် သုံးပြလောက်ဘဲ ဝေးပါတယ်။ လာကြိုမယ့် အချိန်က မြန်မာလို(၇)နာရီ။ ဒီမြို့လေးကို ရောက်လာတော့ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ အခက်အခဲက အချိန်နာရီ ကွာခြားမှုပါဘဲ။

မြန်မာပြည်ပိုင်တဲ့ "မူဆယ်"နဲ့ လမ်းလေး တစ်လမ်းသာ ခြားနားတဲ့

တရုတ်ပြည် ပိုင်နက်က "ကျယ်ဂေါင်" (jie gao) ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်လမ်း ကလေးသာ ခြားပေမဲ့ အသုံးပြုတဲ့ နာရီကတော့ တစ်နာရီခွဲတိတိ ကွာခြားပါတယ်။ သူတို့ က စေတာပါ။ အတိအကျ ပြောမယ် ဆိုရင် တော့ မူဆယ် -ကျယ်ဂေါင် - ရွှေလီက ကပ်နေတဲ့ မြို့ပါ။ လမ်းလေးတစ် လမ်းဘဲ ခြားပေမဲ့ အချိန်နာရီ ကွာခြားတာကတော့ သူတို့ က ပေကျင်း(ခ)ဝီကင်း စံတော်ချိန်ကို သုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ က ရန်ကုန်ကို အခြေပြု တဲ့ မြန်မာစံတော်ချိန်ကို သုံးတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ စိတ်တွေစောနေတဲ့ ကျွန်တော် ကတော့ မနက်လေးနာရီ လောက်ကတည်းက ပြန်အိပ်လို့ မရ။ ဒါနဲ့ ဘဲ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း လေး "မိပန်"လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ... "ဗေဒါလမ်း"က ဗျာ စာအုပ်လေးကို ထုတ်ဖတ် နေမိပါတယ်။

"ချောင်းပြင်မှာ စီတန်းလို့ ဗေဒါပန်း ရေကြိုင်ဆွေ ... မျောလို့ သာ နေ။ ကမ်းစပ်မှာ ခွေ ကမ်းပြေတော့စင်း သည် ချောင်းရေ လေမခတ်တ ယ် စီးတတ်လေခြင်း ..." ဆိုတဲ့ စာသားလေးကို ဖတ်ရတော့ ...

"ခမ်းဟွမ်"နဲ့ ကျွန်တော် စတင် ဆုံဆည်းခဲ့တာကို သတိရ မိလိုက်ပါ တယ်။

"ခမ်းဟွမ်"ကို စတွေ့တဲ့ နေ့မှာ "ဗေဒါပန်း" တွေက ဇာတ်ရံအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ကြတာကိုး။

2009ခုနှစ်ရဲ့ တစ်ခုသောမိုးဥတုရဲ့ နံနက်ခင်း တစ်ရက်မှာ "ခမ်းဟွမ် " နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သာမန်ထက်မပိုတဲ့ တွေ့ဆုံမှုလေး စ တင်ခဲ့ပါတယ်။ မိုးတိမ်ထုတွေ ကြားထဲက တိုးထွက်လာနေတဲ့ နေမင်းရဲ့ လှပလွန်းတဲ့ အရောင်တွေကို ကင်မရာပေါက်စနလေး တစ်လုံးအားကိုး

နဲ့ ဖမ်းဆုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာ လောကကြီးကို မေ့နေခဲ့ပါတယ်။ လှပတဲ့ ဗေဒါပွင့်လေးရယ် ရေထဲကျနေတဲ့ သူ့အရိပ်ကလေးရယ် ထွက်ပေါ်စ နေမင်းဆီကနေ ဖြာထွက်လာတဲ့ အလင်းစက် ရောင်စုံတွေက ကန်ရေပြင်ပေါ်ကို မီးဆလိုက် ထိုးထားသလို သက်ဆင်းလို့ နေပါတယ်။ အဲဒီ အလင်းစက်တွေရဲ့ အလယ်ကို တံငါလှေလေး တစ်စင်းက တအိအိ လှော်ခတ်လို့ အလာ။ အလင်းစက်ဝိုင်းရဲ့ အလယ်တည့်တည့်ကို လှေကလေး ရောက်တဲ့ အချိန်နဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မှာ ထိုးဝါးကိုင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ လှေသမားအရိပ်ရယ် ဗေဒါပွင့်လေး အရိပ်ရယ် တတန်းတည်း ကျအောင် အမိဖမ်းဖို့ ပြင်ဆင်။ ကမ်းစပ်မှာ ဒူးထောက်ပြီး လိုချင်တဲ့ အနေအထားရအောင် စောင့်နေတဲ့ အခိုက်၊ တစ်စထက် တစ်စ အလင်းစက်ရဲ့ အလယ်ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးတိုးပြီး လာနေတဲ့ လှေကလေးကိုမိဖို့ ကင်မရာခလုပ်ကို တစ်ဝက်နှိပ်၊ အချိန်ကိုက်မိအောင် စိတ်ထဲမှာ တစ်နှစ်သုံးရေပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်လိုချင်တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကွက်တိဝင်လို့ ခလုပ်လဲနှိပ်ရော ကျွန်တော်လက်ကို ဘော့လုံးတစ်လုံး လာမှန်ပါတော့တယ်။ ဟန်ချက်ပျက်သွားတော့ ယောင်ယမ်းပြီး ခလုပ်နှိပ်မိပေမဲ့ ပုံကောင်းမရ။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လှေကလေးက တရွေ့ရွေ့နဲ့ အဝေးကို ရောက်နေပါပြီ။ ။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပမ်းစား စောင့်လိုက်ရတာလေး နောက်ဆုံးအချိန်မှကပ်ပြီး ပျက်စီးသွားတော့ အတော်လေး စိတ်တိုသွားပါတယ်။

"သွားရော"လို့ ထွက်သွားတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ဘယ်သူ့ လက်ချက်လဲဆိုပြီး ကျွဲငါးမလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တောင်းပန်တာလိုလို ရှက်တာလိုလို မျက်နှာပေးလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အသက် သိပ်မကွာ လောက်တဲ့ မျက်မှန်လေးနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

"ငါ ဘော့လုံးလေး ကျသွားပြီ ကောက်ပေးနော်"

ကျွန်တော်က ပုံကောင်းလေး လွတ်သွားလို့ စိတ်တိုပါတယ်ဆိုမှ သူက ဘော့လုံး လာကောက်ခိုင်း နေပြပါတယ်။

ဟုတ်ပဲ ဘော့လုံးလေးက ကမ်းစပ်က ဗေဒါတောထဲမှာ ။ ခရမ်းပြာရောင် မိုးကိုထောင်နေတဲ့ ဗေဒါပွင့်လေးတွေက ...

"လာကောက်လှည့်"လို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေသယောင်။

အဲဒါနဲ့ လေးပေလောက် ဇောက်နက်တဲ့ ကမ်းစပ်ကိုဆင်း ဗေဒါအုပ်ပေါ် တင်နေတဲ့ ဘော့လုံးကို ကောက်ပြီး ပေးလိုက် ရပါတော့တယ်။

"သူ့အင်္ကျီတွေ ပေကုန်ပြီ ဆောရီးနော်"လို့ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ...

"အင်္ကျီပေတာက လျှော်လို့ ရတယ် အခု ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ ပုံလေးက အစားပြန်မရဘူး"လို့ စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောပြီး သူ့နားက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ထွက်သာလာတယ် လိုချင်တဲ့ ပုံကလေး မရလိုက်တော့ စိတ်ကတို။ လမ်းတွေသမျှ ခဲလုံးတွေကို တစ်လမ်းလုံး ကန်လာ။ ပါးစပ်ကလဲ ပွစိပွစိ။

(နောက်မှ သိတာ သူက ကျွန်တော် နောက်က ကပ်လိုက်လာရင်း တစ်လမ်းလုံး ရယ်လာပါသတဲ့) ဒါကတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဆုံဆည်းခြင်း အစပါဘဲ။

ဟိုးအရင်ကဆိုရင် ကျွန်တော်က အိပ်ယာထပျင်းပါတယ်။ ညမိုးချုပ်

ထိ စာဖတ်ချင်ဖတ် မဖတ်ရင် ဂိမ်းဆော့။ မနက်အိမ်က နီးမှ လူးလဲထ နံနက် အရုဏ်တက်ဆိုတာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုလို ထားပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်း လာခဲ့တာပါ။

ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်က လေကောင်းလေသန့်ရှူပါ နေ့စဉ် လမ်းလျှောက်ပါလို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ အဲတော့ သူလမ်းလျှောက်ဖို့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်က အဖော်လိုက်ပေး ရပါတော့တယ်။

ဒါနဲ့ ဘဲ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ 42လမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ ကန်တော်ကြီး ဖြစ်လဲ တက်သိမ်းအင်း (အချို့ကလဲတက်သေးအင်းလို့ နှုတ်ကျိုးနေပါတယ်)မှာ မနက်တိုင်း လာပြီး လမ်းလျှောက် ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ကနေ ဆိုင်ကယ်နဲ့ နှစ်ယောက်အတူလာ ညဆိုရင် ကော်ဖီဘား ဖွင့်တဲ့ စင်ကြီးနားမှာ ဆိုင်ကယ်ထား၊ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြည်ကြီးမွန်ဖောင်ထိ လမ်းလျှောက်။ အဲဒီနားက တံတားပေါ်တက်ပြီး အသက်ရှူ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်။ တစ်ခါတစ်လေ ဟိုးတောင်ဘက် ကန်ပါတ်လမ်းအဆုံးက ရှမ်းလေးကျွန်းနားအထိ သွားပေါ့။ အစကတော့ ဝတ္ထုရေးအရသာ လိုက်ပို့ရတယ် လူက အိပ်ချင်မူးတူး။ နောက်တော့ အရင်က မရဘူး မခံစားဘူးခဲ့တဲ့ နံနက်ခင်း အရသာတွေကို သဘောကျ သွားပါတော့တယ်။ နံနက်ခင်းရဲ့ တိတ်ဆိတ် အေးမြတဲ့ အလှအပတွေက ရင်ကို ကြည်နူး စေပါတယ်။

စောစောထ လမ်းလျှောက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လိုက်တော့ တစ်ညလုံး အောင်းနေခဲ့တဲ့ ချွေးပုပ်တွေက ထွက်သွား၊ လူကလဲ ပေါ့ပါးလို့ အနံ့ဆိုးတွေကင်း။ စိတ်ကလဲ ကြည်လင်ဆိုတော့ လမ်းလျှောက်တာကို စွဲလန်းလို့ သွားပါတယ်။

နောက်ကျွန်တော် အစ်ကိုက အဝေးတစ်နေရာကို တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ သွားတော့လဲ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ ဆက်လမ်းလျှောက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ထဲ သွားဖြစ်တဲ့ အခါမှာ တော့ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ဖြစ်ပါတော့တယ်။

အသွားသွက်သွက်လျှောက်၊ အပြန်မှာ တော့ လှတဲ့ မြင်ကွင်းလေးတွေ့ရင် ဝင်လို့ လက်ဆော့ပေါ့။

သူ့ကိုတော့ အရင်ကတည်းက မြင်ဘူးနေပါတယ်။ လွယ်အိတ်ကို ဘေးတစောင်းလွယ်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီက ဒူးအထက်ထိ ဝတ်ထားတာများ ပါတယ်။ သူကတော့ တစ်ယောက်ထဲ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ သူ။ တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ ဘတ်စကက်ဘော ဘောလုံးကို တစ်ယောက်ထဲ ပုတ်လာလို့ လာ။ တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ သစ်ကိုင်းလေး တစ်ကိုင်းနဲ့ ဟိုရိုက်ဒီရိုက်။ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်မယ့် ကောင်မလေးလို့ ထင်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မနက် လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ သူတွေက အချိန်မှန် လျှောက်တတ် ကြပါတယ်။ နေ့စဉ်တွေ့နေကျ လူကို တွေ့နေကျနေရာမှာ တွေ့တတ်တာမျိုးပေါ့။ ဝဝလှလှ အန်တီကြီး နှစ်ယောက်ကို မိနီဂေါက်ကွင်းနားက အားကစား လေ့ကျင့်တဲ့ နေရာမှာ တွေ့မယ်။ ဘုရားစာတွေ ရွတ်လာတဲ့ ဘကြီးဆိုရင် အပျော်စီး ခြေခင်းလှေတွေ ငှားတဲ့ နားမှာ တွေ့မယ်။

ဘောင်းဘီရှည် သမင်ရောင်နဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုရင် "ကဖေးချိုချို" ကွေ့မှာ တွေ့မယ်။

ဘယ်သူမှ စကားမပြော ပြုံးမပြ နှုတ်မဆက်တတ်တဲ့ ဘောင်းဘီတို အကွက်နဲ့ လေးလေးကြီးကို ဒဏ္ဍာရီ ရှေ့မှာ တွေ့မယ်။ လူကတော့ မ

ငယ်ဘူး လူလတ်ပိုင်း ကာတွန်းရပ်ပါတဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ အစ်ကိုကြီးဆိုရင် သံဃာဆေးရုံ နားမှာ တွေ့မယ်။

ရေဒီယိုကို နားနားကပ် နားထောင်ရင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ နေတတ်တဲ့ အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော် ကရဝိက်အရောက် သူကပြန်အထွက်မှာ ဆုံနေကျ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောသွားတတ်တဲ့ အဖွဲ့ကတော့ မမြလေး ဘုရားနားမှာ ။ ဒီလူတွေကတော့ သူတို့ အပြန် ကျွန်တော် အသွား။

ကျွန်တော်အပြန်မှာ ဆိုရင်တော့ ထွက်ထွက်ခြင်း ညီအစ်မလို့ ထင်ရလောက်အောင် နုပျိုတဲ့ သားအမိ တွေ့မယ်။ အသုတ်ဆိုင်နား ရောက်ရင်တော့ ဇီးရောင်ကား၊ ဇီးရောင် ဆိုင်ကယ်ကိုသာ စီးတတ်တဲ့ အပျိုကြီးမမကို တွေ့မယ်။

ခမ်းဟွမ်ကိုတော့ ကုက္ကိုကျွန်း နားမှာ တွေ့တတ်ပါတယ်။ တွေ့သမျှ လူကို မင်္ဂလာပါလို့ ပြီးရွှင်စွာနဲ့ နှုတ်ဆက်တတ်တဲ့ ဦးလေးကြီးကိုတော့ ကောင်းကောင်း ဟော့ပေါ့နားမှာ တွေ့မယ်။

ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပြန်လာရင်တော့ အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ဖက်ရှင်ကျကျ ဆင်တတ်လွန်းတဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက်ကတော့ "ဝင်းဝင်းဘီယာဆိုင်"ထိပ်ကနေ ...

"ကောင်လေး ဖြည်းဖြည်းစီး"လို့ အော်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လက်ပြလို့ နှုတ်ဆက်နေကြ။

ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် နှုတ်ဆက် နေကြပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ ဘယ်နေရာက ဘာလုပ်တဲ့ လူဆိုတာ မသိပါဘူး။

အဲတစ်ယောက်ယောက်များ မတွေ့တာ ကြာရင်တော့ အချင်းချင်း သတင်းမေးမိ။ ရေရေရာရာ မသိဘဲ သံယောဇဉ် ဖြစ်နေကြ သူတွေဆို ရင်လဲ မမှားပါဘူး။

ကျန်တဲ့ လူတွေကို ပြန်ငြိလား တို့ သွားပြီနော် တို့ နှုတ်ဆက်မိပေမဲ့ သူနဲ့ ကတော့ အရွယ် သိပ်မကွာတာကြောင့် နေ့စဉ်မြင်နေပေမဲ့ နှုတ်မဆက်မိပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ မျက်မှန်းတန်း မိနေပါတယ်။

သူနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ပါတ်လောက်ဘဲ ထင်ပါတယ် ကျွန်တော်က အဲဒီနေ့အပြန် နောက်ကျပါတယ်။

နောက်ကျဆို 81၀ယောင်း နားလေး ကနေပြီး နေထွက်လာတာကို စောင့်ရိုက်နေလို့ ပါ။ အဲဒီနားလေးက မြင်ကွင်းကျယ်တော့ ရေကန်ကို တပြန့်တပြောကြီး မြင်နေရပါတယ်။

နောက်ရှေ့ တည့်တည့်မှာ က ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ဘုရားတစ်ဆူ ဆိုတော့ နံနက်ခင်းနဲ့ သိပ်ပဏာရလို့ ကျက်သရေ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ထားတဲ့ နား အရောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ဝှံ့ထောက်ထောက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဘီးကို လှည့်ကြည့်နေတဲ့ သူကို တွေ့ရပါတယ်။

သူဆိုင်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ် ထားတဲ့ နေရာက ဘေးခြင်း ကပ်ရက်။

ကျွန်တော်မြင်တော့ ပြုံးပြရင်း ...

"သိစူးသွားတာ ငါတော့ ဒုက္ခဘဲ ကလေး ကျောင်းကြိုဖို့ မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"လို့ စိတ်ပျက်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

"ဒါဆို ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ် ယူသွားလိုက် နောက်မှ ဆိုင်ကယ်ခြင်း ပြန်လဲမယ်လေ"လို့ ကျွန်တော်က ပြောပါတယ်။

အဲဒါနဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်သော့ ပေးလိုက်ပါတယ်။

သူကလဲ ကမန်းကတန်းနဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် စက်နှိုးပြီး ထွက်မယ် အလုပ် ...

"ဘယ်မှာ လာလဲရမှာ လဲ ပြောအုံးလေ ..."လို့ ဆိုမှ ဟုတ်သားဘဲဆို ပြီး ...

"ဟန်းဖုန်းပေး" ဆိုပြီး ကျွန်တော် ဖုန်းကို တောင်းပါတယ်။

သူ့လက်ထဲ ကျွန်တော် ဖုန်းရောက်ပြီဆိုမှ ခလုပ်တွေ နှိပ်ပါလေရော ။

ခဏနေတော့မှာ "ကတွတ်ကတွတ် ကတော်ကတော်" ဆိုတဲ့ အသံ လေး သူ့ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲက ထွက်လာမှ မစ်စ်ကောပေးပြီး ကျွန်တော်ဖုန်းကို ပြန်ပေးပါတယ်။

"ကိုးနာရီလောက်မှ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်" ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ဝေါ ကနဲ မောင်းထွက် သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီနေ့ ကိုးနာရီလောက် သူ့ဆီဖုန်းဆက် လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်လာခဲ့ဖို့ ချိန်းပါတယ်။

34-35ကြား 81လမ်းပေါ်က ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်လေးကိုပါ။ ကျွန်တော် ဖြတ်သာ သွားတယ် တစ်ခါမှ မစားဘူးတဲ့ ဆိုင်လေး။ ကျွန်တော်မ ရောက်ခင် သူအရင် ကြိုရောက်နှင့်ပါတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အမြဲတမ်း ညစ်ပတ် ပွေ့ပွနေတဲ့ ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်လေးက အရောင် တွေ ထွက်ပြီး ပြောင်လက်။

ကျွန်တော် သူရှေ့က ခုံလေးဆွဲ ထိုင်တော့မှ ...

"ဘာစားမှာ လဲ ငါက မှာ ပြီးပြီ"

"ရမ်းအသုတ်" လို့ ပြန်ပြောတော့ သူက ကျွန်တော့် အတွက် မှာ ပေးပါတယ်။

"ဆိုင်ကယ်ရေဆေးခုံ တင်ထားတယ် ... အရင်ကတည်းက သူ့ဆိုင်ကယ်က ညစ်ပတ်နေလို့ အူယားနေတာ၊ လူရော ရေချိုးရဲ့ လား" လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစစနဲ့ မေးပါတယ်။

သူ့ကြည့်ရတာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပေါ့ပါး ပွင့်လင်းစွာ နေတတ်သူလို့ ကျွန်တော် ကောက်ချ ချမိပါတယ်။

"ဆိုင်ကယ်က ဘယ်နှစ်ပေါက်လဲ သံစူးတာလား"

"တစ်ပေါက်ထဲရယ် လေနည်းလို့ ကြိတ် ပေါက်တာ" လို့ ကျွန်တော် ဖြေတော့ ပိုက်ဆံအိတ် လှမ်းနှိုက်ပြီး တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက် ထုတ်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြရင်း "မယူဘူး ခေါက်ဆွဲဘဲ ဝယ်ကျွေး"လို့ ပြောတော့ ...

"ခေါက်ဆွဲလဲ ကျွေးမယ် ဘီးဖာခလဲ ပေးမယ်သူသာ မကယ်ရင် ငါတော့ ဒုက္ခဘဲ"လို့ ရယ်ရင်း ပြောပါတယ်။

အခုအနီးကပ်နေမှ သေချာကြည့်မိတော့ သူရယ်တယ်ဆိုရင် အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းလွန်းပါတယ်။ မဆိုစလောက်ခွက်နေတဲ့ ပါးချိုင့်လေးကြောင့် ထင်ပါတယ်။ သူ့အခုနေတာက သုံးဆယ့်ခြောက်လမ်း။ သူကတော့ သူ့ဦးလေးရဲ့ အိမ်မှာ နေရင်း ဦးလေး လုပ်ငန်းမှာ အလုပ်လုပ် နေတာပါ။ မနက်မနက်တိုင်းမှာ သူ့ဦးလေး သားကို တရုတ်ကျူရှင် ပို့ပေးရ

ပါသတဲ့ ။ အဲတော့ သူက ကလေးပို့ပြီးရင် အိမ်မပြန်ဘဲ ကန်တော်ကြီး မှာ လာလမ်းလျှောက်၊ (အမှန်ကတော့ တစ်ယောက်ထဲ လာဆော့တာပါ) ။ ကလေးကျရှင် ဆင်းချိန်မှာ မှ ဝင်ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်ပါသတဲ့ ။

အဲဒီနေ့က သူနဲ့ ကျွန်တော် အတော်ကြာအောင် စကားတွေ ပြောဖြစ် ကြပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က ဝါခေါင်လပြည့်နေ့ကြီးပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်ပိတ်တဲ့ ရက်မို့ သူနဲ့ အကြာကြီး စကားပြော ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့နာမည်ကိုမေးတော့ "ခမ်းဟွမ်"လို့ ဖြေပါတယ်။

နောက်နေ့ မနက်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ထက် အရင်သူရောက်နှင့် နေပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ လမ်းလျှောက်ဖို့ စောင့်နေပါသတဲ့ ။ အဲဒီ နေ့ကစလို့ သူနဲ့ ကျွန်တော် လမ်းအတူလျှောက် ... ပြန်ရင်လဲ အတူပြန်။ တစ်ခါတစ်လေ စောသေးရင် "ပေါင်းလဲတိုက်" အရှေ့ထိပ် ဓမ္မာရုံရှေ့က မြီးရှည်ဝင်စား ပြီးမှ ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ပေါ့။ အမြဲတွေ့နေကျ မိတ်ဆွေ တွေက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို "ဘာလဲ"လို့ အသံတိတ် မေးသွားရ င် သူကတော့ မူမပျက် ကျွန်တော်ကတော့ ရှက်သလိုလို။ သူနဲ့ ကျွန်တော် နေ့တိုင်းတွေ့ပေမဲ့ ပြောစရာ စကားက မကုန်။ လက်ရှိရော ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်ရော သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်းရော။ ငယ် ငယ်ကနေရတဲ့ ဘဝတွေရော တက္ကသိုလ်တက်ရတုံးက အကြောင်းတွေ ရော စုံတကာစေ။

သူက ကျွန်တော့်ထက် အရပ်မဆိုစလောက်လေး မြင့်ပါတယ်၊ ဘော် ဒီက ပါးပါးလေး အခုခေတ် မော်ဒယ်ဂဲများ လို။ သူ့အသားက ဖြူဆွတ် ဆွတ် ကျွန်တော်က ညိုမောင်းမောင်း။

သူက စကားပြောလိုက်တိုင်း ပြုံးပြုံးလေး ဆိုတော့ မဆိုစလောက်

တိုနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ အောက်က လှစ်ကနဲ ထွက်လာတတ်တဲ့ သွားလေး တွေကြောင့် ယုန်ကလေးနဲ့ တူသလိုလို။

ဘယ်လိုဘဲပြောပြော သူနဲ့ သွားရတာ ပျော်ပါတယ်။ နောက်တော့ မနက်ပိုင်း လမ်းလျှောက်တဲ့ အချိန်တင်မကဘဲ အားတဲ့ အချိန်တွေ အလုပ် ပိတ်ရက်တွေမှာ ပါ တွေ့ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ အိမ်တန်း မပြန်ဘဲသူနဲ့ မှန့်သွား စားတတ်ပါတယ်။ 76လမ်း 34-35ကြားက ညဈေးတန်းလေးမှာ မြေအိုးမြီးရှည် စားချင်ရင် သွားစားမယ်။ 84လမ်း ညဈေးတန်းက ဆိုင်တွေမှာ ဒုတ်ထိုး စားချင်စားမယ်။ နို့ချဉ်သောက်ရင် သောက်မယ်။ 27လမ်း-82လမ်းဒေါင့်က ဆိုင်မှာ ချာပါတီနဲ့ ဆိတ်စွတ်ပြုတ် သောက်ချင်သောက်မယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ 77လမ်း 31-32ကြားက ထမင်းဆိုင်လေးတွေမှာ ထမင်းဆီဆမ်း သွားစားချင် စားမယ်။ အစားကြိုက်တာခြင်း တူနေတဲ့ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့လဲ နေ့စဉ်မဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ပတ် လေးရက်လောက်တော့ ထွက်စား ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်လေ တော့လဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ အခါ ကျုံးဘေးမှာ သွားထိုင်လို့ စကားပြော ဖြစ်ပါတယ်။

အစကတော့ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးစီ။ နောက်တော့ ဆီအပို ကုန်တယ်ဆိုပြီး ဘယ်သွားသွား ကျွန်တော်က သူ့အိမ်ကို ဝင်ခေါ်ပါတော့တယ်။ သူတို့ ဦးလေး အိမ်ကလဲ လွတ်လပ် ပွင့်လင်းတဲ့ မိသားစုဆိုတော့ ပြဿနာမရှိ။ ဒါပေမဲ့လဲ ကျွန်တော်က သူတို့ အိမ်ထဲထိတော့ ဝင်ခေါ်လေ့ မရှိပါဘူး။

ကျွန်တော် ရောက်ခါနီးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် သူဆင်း လာတာပါဘဲ ။ တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်တော်တို့ ဘက် သူလာဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်ကို သူ

ဝင်ခေါ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန် လိုက်ပို့ ပေးပါတယ်။ ဥပုဒ်နေ့လို ပိတ်ရက်မျိုးဆိုရင် ဘုရားတွေ ဘာတွေ သွားတတ်ပါတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ ကျောက်တော်ကြီး - ရွှေကျီးမြင့်ကို သွားလေ့ ရှိပါတယ်။ ထူးခြားတာက ဘုရားကြီးကိုတော့ တစ်ခါလားဘဲ အတူရောက်ဘူးပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ ဦးပိန်တံတားရှိရာ တောင်သမန်အင်းတို့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့ ရတနာပုံ တက္ကသိုလ်ဘက်ခြမ်းက အကြော်ဆိုင်တွေမှာ အတူထိုင် ဖြစ်ပါတယ်။

အခါကြီးရက်ကြီး ပိတ်ရက်မျိုး သူ့သူငယ်ချင်းတွေလဲ လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ စဉ်ကိုင်ပေါ်တော်မူတို့ ကောင်းမှုတော်တို့ စစ်ကိုင်း တောင်ဘက်ကို သွားလေ့ရှိပါတယ်။ သုံးလေးလ တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ပြင်ဦးလွင်ကို တက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညအိပ်ညနေတော့ မသွားဖြစ်ကြပါဘူး။

သူနဲ့ ကျွန်တော် တူတာ တစ်ခုက ရုပ်ရှင် မကြိုက်တတ်ပါဘူး။ အဲတော့ သူနဲ့ အတူ တစ်ခါမှ ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘူးပါဘူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းလို တွဲနေတာပေမဲ့ အားလုံးက သမီးရည်းစား ဖြစ်နေပြီလို့ ဘဲထင်နေကြပါတယ်။

သူနဲ့ ကျွန်တော် မနက်လင်းတာနဲ့ တွေ့ ညနေတိုင်း လောက်တွေ့ ပိတ်ရက်တွေ ဆိုရင်လဲ အတူလည်ပေမယ့် သမီးရည်းစားဆိုတဲ့ အဆင့်ကို တော်တော်နဲ့ ရောက်မလာဖြစ်ပါဘူး။ သေချာတာ တစ်ခုက ညီအစ်ကိုတွေချည်းဘဲ မွေးထားတဲ့ ကျွန်တော်က အစ်မတို့ နှမတို့ မက်ပါတယ်။ အဲတော့ သူက ကျွန်တော် နှမလေးပေါ့။ အစ်ကိုတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ သူ ကျပြန်တော့လဲ အိမ်ကနေ အဝေးရောက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော်က သူ့အစ်ကိုပါဘဲ။ ဒါကြောင့်လဲ သူက ကျွန်တော်ကို "ကိုးကိုး" လို့

ခေါ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ "ခမ်း" လို့ ခေါ်တဲ့ အခါခေါ် သူ့အိမ်နာမည် "ဘေဘေး" လို့ ခေါ်ချင်ခေါ်ပါတယ်။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သံယောဇဉ် ကြိုးလေးက တိုးသထက် တိုးလို့ပေါ့။

သူနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ ရှိနေတာကတော့ အပြန်အလှန် တွယ်တာမူပါဘဲ။ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖန်တီးပေးဖို့ ကျွန်တော်ဘက်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေသလို သူကလဲ ကျွန်တော် လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အဆင်သင့်။

သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတွေ ပိတ်ရက်မှာ အတူလည်ကြရင်း ဘော်ဘော်တွေ ဖြစ်ရာကနေ အဆင့်တွေတက်လို့ အတွဲဖြစ်သူတွေ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကတော့ "ထူးအိမ်သင်" အရင်အတိုင်းပါဘဲ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ သူတို့ အားလုံးက ကျွန်တော်တို့ ကို အားမလိုအားမရ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ အလိုက်ဖက်ဆုံး သီချင်းလေးကတော့ အချစ်ဖော်ကောင် သီချင်းလေးထဲက စာသားတွေလို့ ထင်မိပါရဲ့ ။

"ခင်မင်ရတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းရယ် နှစ်ဦးသား မပြောကြပေမဲ့လဲ မြင်နေကြတဲ့ အကြင်နာ မျက်ဝန်းဟာ အချစ်ရဲ့ ဖော်ကောင်လေးတွေပါ"ပေါ့။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောရင်လဲ ပြောစရာပါဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို အလိုက်သိ ကြင်နာတာတွေကလဲ လွန်တာကိုး။ အတူစားကြ သောက်ကြတဲ့ အခါများမှာ မြီးရှည်တို့ ခေါက်ဆွဲတို့ မုန့်တီတို့ စားမယ်ဆိုရင် သူစားမယ့် ပန်းကန်ထဲကိုက ငရုတ်သီးထဲ အချဉ်ထဲ

ပြီး ကျွန်တော်က နယ်ဖတ်ပေးမှ စားပါတယ်။

ကျွန်တော်ကများ မေ့ပြီး နယ်မပေးမိရင် စိတ်ကောက်သလိုနဲ့ မစား ပါဘူး။ စားသောက်ပြီးလို့ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီတွေ မုန့်အစနတွေ ပေနေရင်လည်း သူက ဘယ်သူတွေရှိရှိ တယုတယနဲ့ သုတ်ပေးသလို ကျွန်တော်သောက်မယ့် ရေနွေးကြမ်း ဆိုရင်လဲ သောက်ခါနီးမှ ထဲပြီး ခပ်နွေးနွေးလေး ဖြစ်နေအောင် သူက တဖူးဖူးနဲ့ မှုတ်ပေးတတ် ပြန် တယ်။ အဲလိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဂရုစိုက်ကြတာပါ။

တစ်ခါတစ်လေ သူငယ်ချင်းတွေက စနောက်ပြီး "ငရဲ" နင့်နှုတ်ခမ်း မှာ ညစာချန်ထားလားလို့ များ ပြောရင် ကျွန်တော် မျက်နှာကို ဇွတ်အ တင်းဆွဲပြီး တစ်သျှူးနဲ့ သုတ်တတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကိုစိတ်တိုရင် သူ့ရှမ်းနာမည်ကို မြန်မာလို ဘာသာ ပြန်ပြီး "ရွှေစု"လို့ ခပ်မာမာ ခေါ်မိရင် မျက်ရည်တွေ လဲနေတဲ့ မျက်ဝန်း တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့် တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ကျွန်တော်က သနားရပြန်ရော။ သူက ကျွန်တော်ကို စိတ်ကောက်ရင် "သကို"လို့ မပီ သလိုလို ခေါ်တတ်ပါတယ်။ တရုတ်လိုဆိုရင် ကျွန်တော်က ခွေးနှစ်မှာ မွေးတာကိုး။ တရုတ်လို သ ဆိုတာ ကြီးတာကိုဆိုတာ ခွေးကို ခေါ်တာ လေ။ သူငယ်ချင်းတွေက စချင်လို့ ကျွန်တော်ကိုများ "သကို"လို့ ခေါ်ရင် ...

"ခေါ်စရာလား..."ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းလေး စူလို့ ရန်တွေ လုပ်တတ်ပါ တယ်။

အတူတွဲကြ သွားကြ လာကြနဲ့ နှစ်ပတ်လည်လာပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေ မဟုတ်သေးပါဘူး။

"သမီးရည်းစားလို ချစ်နေပြီလား"လို့ မစဉ်းစားမိတာ အမှန်ပါဘဲ။

နှစ်ယောက်အတူ သွားကြ လာကြတဲ့ အခါ ဆိုင်ကယ်နောက်က ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်ခါးကို ဖက်ချင် ဖက်ထားမယ်။ ပူးကပ်ပြီး နောက်က ထိုင်ချင် ထိုင်လိုက်လာမယ်။ သူပြောချင်တာတွေ တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို မှီပြီး လိုက်ချင် လိုက်လာတဲ့ အခါလဲရှိမယ်။ တစ်ခါ တစ်လေ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်မောင်းရတာ ပျင်းရင် သူ့ကိုမောင်းခိုင်း။ နောက်က ထိုင်ပြီး သူ့ပါးနားကို ကပ်ပြီး စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောချင် ပြောလာမယ်။ အဲလိုအခါမျိုးမှာ နွေးထွေးတယ် ဆိုတဲ့ အထိအတွေ့ ရှိပေမဲ့ ဆူဝေတဲ့ အထိတော့ မဖြစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါဘဲ။

သူနဲ့ ကျွန်တော် အတူသွားလာလို့ နေရတဲ့ အချိန်အတော်များက အေးငြိမ်း ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါဘဲ။ ချစ်တယ် ဆိုတာထက် မြတ်နိုးတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ် ထင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး အမြဲတမ်း တွေ့နေရ တွေ့ချင်တဲ့ အချိန်မှာ တွေ့လို့ ရနေတော့လည်း ပိုင်ဆိုင်ဖို့ တွေ ဘာတွေ ဆိုတာ မစဉ်းစားမိတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

နောက် သူက သဝန် မတိုတတ်တဲ့ အပြင် ကျွန်တော့်ကို ဟိုလူကြိုက် လိုက် ဒီလူကြိုက်လိုက်နဲ့ မြောက်ပေး တတ်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သွေးတိုး စမ်းတာလားတော့ မသိတတ်ပါဘူး။ သူကတော့ ကျားကျားမမ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ပဲမများ ဘဲ စကားတွေ ပြောတတ်ပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော်ကြားမှာ သဝန်တိုတာတွေ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော် မတူတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘာမဆို ကြိုတင် ပြင်ဆင်တတ်သူ အပြောင်းအလဲ မမြန်တဲ့ သူ။ သူကတော့ ပြောင်းပြန် ဒီလို သွားမယ် ဆိုလုပ်ပြီးမှ ဟိုကို ပြောင်းသွားချင်တဲ့ သူ။ မရောက်ခင်က သွားချင်ပြီး ရောက်ပြီးတာနဲ့ ပြန်ချင်သူ။

ကျွန်တော်က ရောက်တဲ့ နေရာမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တဲ့ သူ။ ရိုက်ပြီဆို

ရင်လဲ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ တော့ သူက နေကြာစေ့တစ်ထု
ပ်နဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်စောင့်တဲ့ အခါစောင့်။ ကျွန်တော် ကြာလွန်း
တဲ့ အခါ စိတ်ကောက်ပြီး ဂျီတိုက်တဲ့ အခါတိုက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အများအား
ဖြင့် သာယာပါသည် လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

သူတို့ မိသားစုဘဝအကြောင်းလေးကလဲစိတ်ဝင်စားစရာ။ သူမွေး
ဇာတိကတော့ မူဆယ်မြို့။ သူ့အဖေက တရုတ် အမေက ရှမ်းလူမျိုး သူ
တို့ အမေက မူဆယ်နဲ့ ရွှေလီကြားက ရွှေလီမြစ်ကမ်း နံဘေးက ရှမ်းရွာ
လေးမှာ နေတဲ့ သူ။ သူတို့ အဖေကတော့ ရွှေလီထဲကနေ မြစ်ဆိပ်ကို
လာပြီး ကုန်တွေ တိုက်တဲ့ သူ။ သူတို့ အမေတို့လို မိန်းမတွေ တွေက မြစ်
ဆိပ်ကို လာဈေးရောင်း။ ဒီမှာ တင် သူ့အဖေနဲ့ အမေ အိမ်ထောင်ကျ။ အဲ
ဒီတုန်းကတော့ ရွှေလီဖက်က ဆင်းရဲ ကျပ်တည်း နေတဲ့ အချိန်။ မူဆယ်
ဘက် ကတော့ စည်ကားသိုက်မြိုက်။ သူ့အဖေက မူဆယ်ဘက် လိုက်
လာပြီး ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်ပါတယ်။ နောက်တော့ မူဆယ်နဲ့ မန္တလေးဘ
က်ကို ကုန်ကား မောင်းပါတယ်။

နောက်တော့ သူ့ညီကနေ အရင်းအနှီး စိုက်ထုတ်ပေးပြီး ကား
ထောင် လိုက်ပါတယ်။ သူများ ပစ္စည်း နည်းနည်း သူတို့ ကုန် များများ
တင်ပြီး မန်းလေးကိုဆင်း။ မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေ တစ်ခေတ် ကောင်းခဲ့တဲ့
အချိန်ပေါ့။ တော်တော်လေးကို စီးပွား တက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။
တစ်ရက် ကွတ်ခိုင် အဆင်းလမ်းမှာ ဘရိတ်ပေါက်လာတဲ့ ကားတစ်စီး
က သူ့အဖေ ကားကို ဝင်တိုက်။ ကားက ချောက်ထဲကျ၊ ကားရော လူ
ရော ကုန်ရော ဆုံးရှုံး။ သူ့အမေနဲ့ သူတို့ မောင်နှမ လေးယောက် လော
ကထဲ ကျန်ခဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ သူခပ်ငယ်ငယ် အချိန်ပေါ့။ သူ့အမေက
တော့ ကုန်စုံဆိုင်လေးကို ဆက်ဖွင့် ထားရင်း သူတို့ မောင်နှမကို မျက်နှာ
မငယ်အောင် ထားခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ ဦးလေးကလဲ သူ့အစ်ကို တစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွားတဲ့ ကား
လုပ်ငန်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဘဏ်တွေ ခေတ်မစားခင်ဆိုတော့
ငွေလွှဲလုပ်ငန်းကို စတင်လို့ အကောင်အထည် ဖော်ပါတယ်။ သူ့ဦးလေး
က အကွက်မြင်တဲ့ လူဆိုတော့ ရွှေလီ - မူဆယ် - မန်းလေး သုံးနေရာ ချိ
တ်ဆက်ပြီး ငွေလွှဲလုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ်။ သူ့အစ်ကို တွေကတော့
အလုပ်လုပ်ရင်း အိမ်ထောင်ကျ။ ပညာတော်တဲ့ သူ့ကိုတော့ သူ့ဦးလေး
က မန်းလေးခေါ်ထား သွဲ့ရတော့ သူတို့ အလုပ်ထဲမှာ ဝင်လုပ်ခိုင်းပါ
တယ်။ သူဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေကြတာပေါ့။
ပူပြင်းလွန်းတဲ့ နွေတစ်ညမှာ တော့ ကျွန်တော်နဲ့ သူ့ရဲ့ ရည်းစား မဟုတ်
ဘာမဟုတ် ဇာတ်လမ်းလေးကို အဆုံးသတ်မယ့်ရက် ရောက်လာ ပါ
တော့တယ်။
